

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΩΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΛΑ, ΜΠΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Υστερα έπηγε εις τὸ δρισθὲν μέρος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συντροφούς του.

Κατέβηκα πάλι με τὸν κ. Τρελόну εις τὸν τάφο. Μαζί μας εἶχαμε φανάρια καὶ σχοινιά. Ἦταν φανερό ὅτι κάποιος εἶχε μπει μέσ' τὸν τάφο κατὰ τὴν ἀπουσία μας. Ἡ πέτρινη πλάκα, πού ἐκλεινε τὴν εἰσοδο τοῦ τάφου εἶτανε καταγής, καὶ ἔνα σχοινὶ κορμόταν στὸ ὕψωμα τοῦ βράχου. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὑπῆρχε ἕνα ἄλλο σχοινὶ ὡς τὸν τάφο τῆς Μούμιας. Κυτταχθήκαμε ἀλλὰ κανέναν μας δὲν ἐπρόφερε λέξι. Ἀμέσως μοῦ ἤλθε εἰς τὸν νοῦ ἡ ἰδέα ὅτι μᾶς εἶχαν στήσει παγίδα. Κάποιος μπορούσε νὰ κόψῃ τὸ σχοινί, μετὰ τὸ ὅποιο εἰμεθα δεμένοι καὶ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ταφούμε ζωντανοί. Ἡ σκέψις αὕτη ἦτο τρομακτικὴ. Ἦταν ὁμως ἀργά γιὰ νὰ πράξω τίποτε, καὶ ἔμεινα σιωπηλός. Ἐμπήκαμε μετὰ τὰ φανάρια μας εἰς τὸ δωμάτιο ὅπου εἶχαμε εὖρει τὴ σαρκοφάγο. Ὁ τάφος ἦτο ἱερὸς, παρὰ τὴν λάμψιν τῶν ἐλκόντων καὶ τῶν στολισμάτων τῶν τοίχων.

Κατὰ γῆς ἔκειτο τὸ σαβανωμένο σῶμα τῆς Μούμιας τῆς Βασιλίσσης Τέρας· πλησίον τῆς ἦταν ξαπλωμένοι, εἰς στάσεις τρομακτικὰς νεκροί, οἱ τρεῖς Ἀραβες, οἱ ὁποῖοι μᾶς εἶχαν ἐγκαταλείψει. Τὰ προσώπα τῶν, ἦσαν κατὰμαυρα. Τὰ χέρια τῶν ἦσαν αἱματωμένα, καθὼς καὶ ὁ λάμψος τῶν. Ἦταν φανερό ὅτι τοὺς εἶχαν πνίξει. Εἰς τὸν λαίμυ τοῦ καθενὸς ὑπῆρχαν μαύρα σημάδια, σὰν νὰ εἶχαν γίνει ἀπὸ ἕνα χερί μετὰ δάκτυλα.

Ὁ Τρελόну καὶ ἐγὼ ἐπλησίασαμε, εἶχαμε καταληφθεὶ ἀπὸ τρόμο, διὰ τὸ ἐξῆς καταληκτικὸ φαινόμενο: Ἐπάνω εἰς τὸ στήθος τῆς Μούμιας, ἦσαν ἀκουμπισμένο ἕνα χερί μετὰ δάκτυλα, κτρινιασμένο. Εἰς τὸν καρπὸν ὑπῆρχε μία κόκκινη πληγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔρρεαν σταγόνες αἵματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Τὸ μαγικὸ κιβώτιο

"Ὅταν συνήλθαμε ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μας δὲν ἐχάσαμε οὔτε ἕνα λεπτό. Ἐπῆραμε μαζί μας τὴ Μούμια. Ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸν τάφο. Εἶδα τὸν κ. Τρελόну πού κρατοῦσε τὸ κομμένο χερί. Ἐπειτα τὸ ἔκρυψε εἰς τὸ στήθος του γιὰ νὰ τὸ προφυλάξῃ καλλίτερα. Ἀφῆσαμε τοὺς νεκροὺς Ἀραβας. Μετὰ τὰ χέρια μας μεταφέραμε τὴ Μούμια καὶ τὴν ἐκρύψαμε μέσα στὴ γῆ. Κατόπιν ἐσπεύσαμε εἰς τὴν εἰσοδο τῆς κοιλάδος, ὅπου μᾶς περίμενε ἡ συνοδοὶ μας. Ἐξέκρινον αὐτοὶ τὴ στιγμή. Ὁ ἀρχηγός, εἰς τὸν ὁποῖον παρεπονέθημεν, μᾶς εἶπε ὅτι εἶχε ἐκτελέσει τὴν ἀποστολή του. Εἶχαν περάσει ἡ τρεῖς ἡμέρες. Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμε εἰς τὸ Κάιρον. Τὴν 3ην Νοεμβρίου 1884 εἶχαμε εἰσελθεῖ εἰς τὸν τάφο τῆς Μούμιας γιὰ δευτέρα φορά.

Ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ Κάιρο γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἐκεῖ θὰ ἐπέραναμε τὸ ἀτμόπλοιο γιὰ τὴν Μασσαλία. Εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια ὁ κ. Τρελόну εὐρήκα ἕνα τηλεγράφημα, πού τοῦ ἀνῆγγελε τὸν θάνατον τῆς γυναίκας του. Ἡ κ. Τρελόну εἶχε πεθάνει συννεπία τοκετοῦ. Τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἦταν κορίτσι, ἔχαρε ἀκρας ὑγείας.

Ὁ φίλος μου ἀνεχώρησε ὀλοταχῶς μετὰ τὸ ἔξπρες. Μοῦ ἐμπιστεύθη τὸ πολυτιμὸν φορτίον γιὰ νὰ τὸ μεταφέρω εἰς τὸ Λονδίον. Ἐφθάσα ἐκεῖ σῶος καὶ ἀσφαλής. Ἡ κηδεὶα εἶχε γίνει πρὸ μᾶς ἔρδομδος. Ὁ κ. Τρελόну εἶχε στείλει τὸ κοριτσάκι στὴν ἐξοχή. Προσπαθοῦσε νὰ περισυλλέξῃ τὰς σκέψεις του κατόπιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀπωλείας, καὶ νὰ ἀφιερωθῇ καὶ πάλι εἰς τὴν ἐργασία του. Ἦταν φανερό ἡ λύπη, πού ἐδηλητηρίαζε τὴν ψυχὴ του. Τὸ κτύπημα τῆς Μοίρας τὸν εἶχε πλήξῃ σκληρά. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει καὶ ἡ ἐκφρασις τῆς μορφῆς του εἶχε γίνει ξηρὰ καὶ αὐστηρά. Τὸ μεδίδμα εἶχε σβύσει ἀπὸ τὰ χεῖλιά του.

Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις ἡ ἐργασία εἶνε τὸ καλλίτερον πρᾶγμα. Εἰς τὴν ἐργασία ἀφιέρωσε τὴν ψυχὴν του καὶ τὴ ζωὴν του. Ὁ θάνατος τῆς γυναίκας του καὶ ἡ γέννησις τῆς κόρης του εἶχαν λάβει χώρα ἐνὸς περιεργαζόμεθα τὸν τάφο τῆς Βασιλίσσης Τέρας. Μοῦ εἶπε μερικά λόγια γιὰ τὴν κόρη του. Ἀντελήφθην ὅτι τὴν ὑπεραγαποῦσε. Ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ λησμονήσῃ, πῶς ἡ γέννησις τῆς ἦταν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπημένης του γυναίκας. Ἡ μικρὴ αὕτη ὑπαρξίς, συγκίνησε ἐν τούτοις τὴν πατρικὴ καρδίαν του.

Μιά μέρα μοῦ εἶπε:

— Δὲν μοιάζει καθόλου μετὰ τὴ μητέρα της. Ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά της καὶ τὸ χρῶμα της ἔχουν μεγάλη ὁμοιότητα μετὰ τὴς εἰκόνας τῆς βασιλίσσης Τέρας!

Μοῦ εἶπε ὅτι τὴν εἶχε στείλει στὴν ἐξοχή. Ἐκεῖ θὰ τὴν περιποιούνη καλλίτερα ἀπὸ αὐτόν.

— Ἔως ὅτου μεγαλώσῃ θὰ εἶχε ὅλες τὴς ἀθῶες χαρὰς, πού μπορεί νὰ ἀπολαμβάνῃ μιὰ νέα κόρη. Εἶνε καλλίτερα γι' αὐτή.

Προσπάθησα πολλές φορές νὰ τοῦ μιλήσω μετὰ μικροῦλα. Εἶδα πῶς αὐτὸ τὸν δυσαρεστοῦσε.

— Ὑπάρχουν λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν θέλω νὰ μιῶν γι' αὐτὴν, περισσότερο ἀπὸ ὅτι πρέπει. Μιά μέρα θὰ σοῦ ἐξηγήσω τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ θὰ με ἐγνοήσῃς!

Σεβάσθηκα τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἠκούμην νὰ ἐρωτῶ περὶ τῆς ὑγείας της, ὅσας ἐπέστρεφα ἀπὸ κανένα ταξίδι. Δὲν τὴν εἶδα ποτέ, μέχρι τῆς ἡμέρας πού τὴν συνήντησα ἐδῶ, ἐνώπιόν σας.

Ὅταν οἱ θεσραοὶ μεταφέρθησαν ἐδῶ, ὁ Τρελόну, ἐφρόντισε ὁ ἴδιος γιὰ τὴν τοποθέτησιν των. Ἐτοποθέτησε τὴν Μούμια, ἐκτός ἀπὸ τὸ κομμένο χερί της εἰς τὴν μεγάλην σαρκοφάγον, πού εἶνε στὴν εἰσοδο. Τὰ ἄλλα ἀντικείμενα τοῦ τάφου βρῖσκονται στὸ δωμάτιόν του. Ἐκεῖ ἐτοποθέτησε, ὅπως εἶδατε καὶ τὸ κομμένο χερί τῆς Μούμιας.

Νομίζω ὅτι θεωρεῖ τὸ χερί αὐτὸ ὡς τὸν πολυτιμώτερον τῶν θησαυρῶν πού κατέχει, μαζὺ μετὰ τὸ στολισμένο ρομπινί, πού τὸ ὀνομάζει: «Τὸ κόσμημα τῶν ἐφτά ἀστέρων». Τὸ κόσμημα αὐτὸ εἶνε κλειδωμένο μέσα στὸ μεγάλο χρηματοκιβώτιο, ὅπως γνωρίζετε.

Φοβοῦμαι ὅτι θὰ εὐτετε τὴν ἱστορία μου κουραστικὴ. Ἀναγκαστικῶς ἔπρεπε νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὰς ὅλες τὰς λεπτομερείας της. Ὁ κ. Τρελόну ἐπέστρεψε πολλές φορές εἰς τὴν Αἴγυπτον, πότε μοναχὸς καὶ πότε μετὰ μένα. Ἐπὶ τῇ αἰετὶ ἀλόκληρα χρόνια, δὲν μοῦ ἐμίλησε περὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς Μούμιας, ἐκτός ἀν ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ μοῦ ζητήσῃ καμμιὰ πληροφορία.

"Ἐνα πρωτὶ ἔστειλε νὰ με ζητήσῃ βιαστικὰ; ἐνὸς ἐργαζόμενον εἰς τὸ Βρετανικὸν Μουσεῖον. Ὅταν ἐφθάσά στὸ σπήνι του τὸν βρήκα πολὺ ταραγμένο. Δὲν τὸν εἶχα ἰδεῖ τόσο ἐκνευρισμένο ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχε μάθει τὸν θάνατον τῆς κ. Τρελόну. Μετὰ ὁδήγησε στὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο σκοτεινόν. Θὰ ἐξέφυλλα τῶν παραθυριῶν ἦσαν κλεισμένα καὶ δὲν εἰσέρχετο ἐκεῖ οὔτε ἀκτίς ἡλίου. Τὰ συνήθη φῶτα τοῦ δωματίου δὲν ἦσαν ἀναμμένα, ἀλλὰ ὑπῆρχαν ἀσθονοὶ ηλεκτρικοὶ λαμπτήρες μεγάλης ἐντάσεως, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ δωματίου. Τὸ τραπέζι εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο τοποθετημένο τὸ ἐπάγωνον κιβώτιον ἦτο τραβηγμένο εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου. Τὸ κιβώτιο ἔλαμπε ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μέσα, σὰν νὰ εἶχε καὶ ἀπὸ μέσα ἐσωτερικὴ λάμψιν.

— Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτὸ; μ' ἐρώτησε.

— Εἶνε ὑπέροχο! ἀπάντησα. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποκαλέσετε «Τὸ Μαγικὸ Κιβώτιον», ἐὰν λάμπει πάντοτε ἔτσι. Εἶνε σὰν νὰ ἔχῃ ζωὴ μέσα του.

— Ἐρῶτε γιατί λάμπει ἔτσι;

— Ἀπὸ τὴν ἀνταύγεια φωτός, ὑποθέτω.

— Ἐξαργάται ἀπὸ τὴν διευθετήσιν τοῦ φωτός.

Ἐξαφνα ἀνάψα τὰ συνειθισμένα φῶτα τοῦ δωματίου καὶ ἐσβῶσε τὰ ἄλλα ἐκεῖνα πού ἦσαν προηγουμένως ἀναμμένα. Ἀμέσως τὸ κιβώτιον ἔχασε τὴν μεγάλην λάμψιν του. Ἐμείνε ὅπως ἦτο καὶ ἄλλοτε, σὰν ἕνα κοινὸ κιβώτιον ἀπὸ πέτρα.

— Παρατηρήσατε τίποτε, ὡς πρὸς τὴν διευθέτησιν τῶν ηλεκτρικῶν λαμπτήρων; ἠρώτησε.

— Ὁχι.

— Καὶ ὁμως ἦσαν διευθετημένα ἀπαράλλαχτα ὅπως ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀρκτοῦ, εἰς τὸ κόσμημα τῶν ἐπτά ἀστέρων!...

Κατόπιν ὁ κ. Τρελόну, συνέχισε:

— Ἐπὶ δεκαεξὶ ἔτη δὲν ἔπαυσα νὰ ζητῶ ἕνα συμπέρασμα στὸ μυστήριον αὐτό. Χθὲς τὸ βράδυ μόνον μοῦ φάνηκε πῶς εὐρήκα μιὰ ἐξήγησιν. Ἰσως τὴν εὐρήκα τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου μου, γιὰτὶ ἐξύπνησα ταραγμένος, ἐπῆλθον ἀπὸ τὸ κρεβάτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ πράξω κάτι, χωρὶς καλὰ νὰ ξέρω τί.

(Ακολουθεῖ)

Σύνθησα ταραγμένος...